

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 268/2022-43

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara (sudca spravodajca) a zo sudkyne Jany Baricovej a sudcu Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti postupu [REDAKOVANÉ] – exekútorský úrad č. k. 166EX473/19, proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 9Ek/1342/2019 z 25. februára 2020, proti uzneseniu Okresného súdu Trenčín č. k. 28CbR/4/2008 zo 6. februára 2009, proti postupu Okresného súdu Piešťany v konaní sp. zn. 5C/17/2009, proti postupu Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 18C/311/2009, proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č. k. 18C/64/2011 z 22. mája 2018, proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 5Co/167/2019 z 29. októbra 2019, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3 Cdo 41/2020 z 25. marca 2021, proti postupu Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, proti postupu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, sekcie kontroly a inšpekčnej služby takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a**.
2. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 30. apríla 2020 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uzneseniami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Domáha sa tiež vyslovenia porušenia práva na právnu pomoc v konaní pred súdmi podľa čl. 47 ods. 2 ústavy, rovnosti účastníkov podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy v konaní pred Okresným súdom Bratislava I. sp. zn. 18C/64/2011 a v konaní pred Okresným súdom Bratislava I sp. zn. 18C/311/2009.

2. Sťažovateľka navrhuje napadnuté uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 9Ek/1342/2019 z 25. februára 2020 (ďalej aj „exekučný súd“) zrušiť v celom rozsahu a uskutočnenú zrážku vrátiť na účet banky sťažovateľky. Ďalej žiada, aby ústavný súd rozhodol, či [REDAKOVANÉ] (ďalej len [REDAKOVANÉ] „konala zákonne, keď sťažovateľke nemohla byť poskytnutá lekárska starostlivosť“. Žiada tiež rozhodnúť vo veci Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 18C/64/2011, či rozšírená náhrada škody právoplatných rozsudkov všeobecných súdov (konkretizovaných v ústavnej sťažnosti) v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o zodpovednosti za škodu“) má byť akceptovaná Okresným súdom Bratislava I, a tiež žiada odôvodniť, prečo súdy nerozhodujú v zmysle platných zákonov, ale „podľa nariadení politikov“. Sťažovateľka žiada ústavný súd o vyjadrenie, prečo „štát nechce dôchodcom vyplácať dôchodky ani im poskytovať lekársku starostlivosť a bez právoplatných rozsudkov súdu uplatňuje zrážky z dôchodkov“.

3. Sťažovateľka predložila splnomocnenie advokátky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „ustanovená advokátka sťažovateľky“), na jej zastupovanie v konaní pred ústavným súdom z 28. apríla 2020, zároveň však žiada ústavný súd, aby jej bol ustanovený iný právny zástupca v konaní pred ústavným súdom.

4. Z ústavnej sťažnosti, jej príloh a vlastného vyhľadávania relevantných rozhodnutí všeobecných súdov vyplýva, že sťažovateľka namieta viacero konaní pred rôznymi všeobecnými súdmi, v ktorých bola účastníčkou konania. Z hľadiska prehľadnosti namietaných konaní ústavný súd pristúpil k ich systematickému usporiadaniu do troch línií.

5. Predmetom „prvej línie“ namietaných konaní je návrh sťažovateľky, v procesnej pozícii povinnej, na zastavenie exekúcie v konaní na Okresnom súde Banská Bystrica sp. zn. 9Ek/1342/2019, a to v súvislosti s výkonom exekúcie, ktorou bol poverený 3. septembra 2019 súdny exekútor [REDAKOVANÉ] (ďalej len „súdny exekútor“). V upovedomení o začatí exekúcie č. k. 166EX 473/19 zo 6. septembra 2019 (ďalej len „exekučné konanie“) upovedomil sťažovateľku, že 5. septembra 2019 začala exekúcia v prospech oprávnenej [REDAKOVANÉ] a v neprospech sťažovateľky na vymoženie pohľadávky a jej príslušenstva. Následne súdny exekútor doručil 3. októbra 2019 exekučnému súdu návrh sťažovateľky na zastavenie exekúcie. V predmetnom konaní exekučným súdom vyššia súdna úradníčka vydala uznesenie č. k. 9Ek/1342/2019 z 25. februára 2020, podľa ktorého návrh sťažovateľky na zastavenie exekúcie podľa § 611 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) bol zamietnutý. Sťažovateľka podala sťažnosť proti predmetnému uzneseniu (pozn. podané na poštovú prepravu 13. marca 2020), ktorú exekučný súd zamietol uznesením č. k. 9Ek/1342/2019 zo 4. júna 2020 ako nedôvodnú podľa § 250 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) v spojení s § 200 Exekučného poriadku, pretože v konaní nezistil žiadny zo zákonných dôvodov na zastavenie exekúcie uvedených v § 61 ods. 1 Exekučného poriadku. Súdny exekútor vydal 4. marca 2020 (tak ako to vyplýva z Oznámenia o vykonávaní zrážok z dôchodku od Sociálnej poisťovne zo 17. marca 2020, pozn.) v exekučnom konaní príkaz na začatie exekúcie zrážkami z dôchodku sťažovateľky.

6. Predmetom „druhej línie“ namietaných konaní je uplatnený nárok sťažovateľky v procesnom postavení žalobkyne o určenie skončenia pracovného pomeru a náhradu škody a nemajetkovej ujmy

podľa zákona o zodpovednosti za škodu voči Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo spravodlivosti“) spôsobenej nezákonnými rozhodnutiami a nesprávnymi postupmi súdov, orgánov činných v trestnom konaní a notára, majúci za následok nevyhnutnosť pohľadávky priznanej jej v pracovnoprávnom spore a tiež trestné stíhanie žalobkyne.

7. Vec bola pôvodne vedená na Okresnom súde Piešťany pod sp. zn. 5C/17/2009, následne bola postúpená Okresnému súdu Bratislava I pod sp. zn. 18C/311/2009. Uznesením Okresného súdu Bratislava I č. k. 18C/311/2009 z 20. apríla 2011 bol nárok sťažovateľky o náhradu škody podľa zákona o zodpovednosti za škodu vylúčený na samostatné konanie vedené na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 18C/64/2011. Okresný súd Bratislava I rozsudkom č. k. 18C/64/2011 z 22. mája 2018 žalobu sťažovateľky zamietol a nepriznal žalovanej nárok na náhradu trov konania. Proti predmetnému rozsudku súdu prvej inštancie podala sťažovateľka odvolanie. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) ako odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP rozsudkom č. k. 5Co/167/2019 z 29. októbra 2019. Proti takémuto rozsudku podala sťažovateľka dovolanie 31. januára 2020, ktoré Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením č. k. 3Cdo 41/2020 z 25. marca 2021 odmietol podľa § 447 písm. e) CSP.

8. Predmetom „tretej“ línie je uznesenie Okresného súdu Trenčín č. k. 28CbR/4/2008 zo 6. februára 2009, ktorým súd zrušil bez likvidácie súkromnú spoločnosť [REDAKOVANÉ], *ex offio* na návrh štátneho zamestnanca. Do tejto línie možno zaradiť aj namietaný postup ministerstva spravodlivosti spočívajúci v zasahovaní do nezávislosti sudcov a súdov a namietaný postup Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo vnútra“), sekcie kontroly a inšpekčnej služby.

9. Sťažovateľka (podaním doručeným ústavnému súdu 21. júla 2020) informuje ústavný súd (sudcu spravodajcu) o podaní dovolania z 15. júla 2020 proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 23Co/111/2019 z 27. apríla 2020, ktorý potvrdil rozsudok Okresného súdu Piešťany č. k. 6C/296/2015 zo 4. februára 2019.

10. Sťažovateľka (podaním doručeným ústavnému súdu 11. novembra 2020) žiada ústavný súd (sudcu spravodajcu) o prednostné riešenie jej veci a zároveň doručuje ústavnému súdu ďalšie prílohy k ústavnej sťažnosti.

11. Sťažovateľka (podaním doručeným ústavnému súdu 3. júna 2021) predkladá ústavnému súdu uznesenie najvyššieho súdu č. k. 3Cdo 41/2020 z 25. marca 2021, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľky podľa § 447 písm. e) CSP. Žiada ústavný súd, aby prikázal najvyššiemu súdu konať a ustanovil jej nového právneho zástupcu.

12. Iným podaním, ktorý bol ústavnému súdu doručený 14. marca 2022, sťažovateľka zaslala ústavnému súdu na vedomie vyplnený formulár sťažnosti na Európsky súd pre ľudské práva a podanie adresované Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky.

II. Argumentácia sťažovateľky

13. Vychádzajúc z obsahu ústavnej sťažnosti ako celku, ústavný súd vyabstrahoval tieto sťažnostné námietky týkajúce sa nezákonnej exekúcie z dôchodku a ďalších námietok, ktoré možno rozdeliť do viacerých rovín:

13.1 V súvislosti s nezákonným exekučným konaním namieta vydanie exekučného príkazu zo 4. marca 2020, a to z týchto dôvodov:

a) v čase vydania exekučného príkazu nebola vyznačená právoplatnosť namietaného uznesenia exekučného súdu č. k. 9Ek/1342/2019 z 25. februára 2020 z dôvodu, že sťažovateľka podala proti predmetnému uzneseniu sťažnosť;

b) vydaniu exekučného príkazu bráni litispendencia, keďže vo veci sa koná v rámci odvolacieho konania na Krajskom súde v Trnave sp. zn. 23Co/11/2019 (proti rozsudku Okresného súdu Piešťany č. k. 6C/296/2015 zo 4. februára 2019, ktorým bola žaloba sťažovateľky zamietnutá, pozn.), sťažovateľka zároveň podala 16. septembra 2019 Krajskému súdu v Trnave návrh na zastavenie exekučného konania. Uvedené podanie doručila aj súdnemu exekútorovi 18. septembra 2019, preto to vedel;

c) dodnes nie je súdne rozhodnuté, kto je povinný a kto je oprávnený platiť preddavky na zdravotné a sociálne poistenie za roky 2009 – 2015, keď bola súkromná firma (██████████) *ex offio* na návrh štátneho zamestnanca zrušená a vymazaná z obchodného registra bez likvidácie, no aj napriek tomu bol vydaný príkaz na začatie exekúcie z dôchodku sťažovateľky súdnym exekútorom;

d) keďže pri podvodnom výmaze firmy z obchodného registra v roku 2009 nebol so sťažovateľkou skončený pracovnoprávny vzťah zamestnanca, je v pozícii poškodenej, nie povinnej, nedlhuje nič ██████████ povinným je Slovenská republika v zastúpení ministerstva spravodlivosti, resp. ministerstva vnútra, pretože dodnes nie je vec ukončená;

13.2 V súvislosti s nezákonným konaním Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 18C/64/2011 a sp. zn. 18C/311/2009 predovšetkým namieta:

a) „podvodnú“ výmenu sudcov na Okresnom súde Bratislave I, v dôsledku ktorej nedošlo v súvislosti s rozšírenou náhradou škody k vydaniu rozsudku v konaní sp. zn. 18C/64/2011, podľa ktorého mala dostať aj ██████████ ██████████ ██████████ náhradu nezaplatených odvodov od Slovenskej republiky;

b) „podvodne“ odmietnutú žalobu sudkyňou na Okresnom súde Bratislava I, hoci ju nemala prečítanú, rieši to najvyšší súd;

c) hrubý rozpor s čl. 6 dohovoru predstavuje postup Okresného súdu Bratislava I, keď uznesením č. k. 18C/311/2009 z 20. apríla 2011 (tak ako to vyplýva z Rozsudku Okresného súdu Bratislava I č. k. 18C/64/2011 z 22. mája 2011, pozn.) sudkyňa vylúčila náhradu škody na samostatné konanie sp. zn. 18C/64/2011;

d) porušenie čl. 48 ods. 1 a 2 ústavy v súvislosti s bezdôvodnou zmenou sudkyň tak, aby veci doriešil správny sudca v prospech štátnych orgánov, t. j. odmietnutím žaloby;

e) porušenie čl. 47 ods. 2 a 3 ústavy v súvislosti s nátlakom ministerstva spravodlivosti na sudkyňu, ktorá musela zrušiť súdom ustanoveného zástupcu v konaní – Centrum právnej pomoci, v ktorom boli napokon ustanovení takí právni zástupcovia sťažovateľke, ktorí voči nej páchali trestnú činnosť;

- f) „podvodne“ ustanovenú advokátku sťažovateľky, ktorá nezastupovala záujmy žalobkyne, zastupovala žalovanú stranu a vždy konala v neprospech sťažovateľky;
- g) postup súdu, ktorým bola sťažovateľke odňatá možnosť konať pred súdom, nedostala zo súdu ani rozsudok v časti žaloby sp. zn. 5C/17/2009, v konaní sp. zn. 18C/311/2009 nemohla dať odvolanie ani dovolanie, ak ho dala, súd návrhy neprejednával;
- h) porušenie rovnosti v konaní, keďže zástupcovia odporcu mali právnické vzdelanie, sťažovateľka však nie;
- i) dlhodobé porušenie čl. 40 ústavy súdom, keďže odmietnutím jej žaloby (sp. zn. 18C/46/2011) nastal celý rad negatívnych dôsledkov (nemôže ju ošetriť lekár, nedostáva dávky v hmotnej núdzi atď.).

13.3 V súvislosti s odvolacím konaním krajského súdu namieta:

- a) nezaobranie sa s odvolaním sťažovateľky voči rozsudku Okresného súdu Bratislava I č. k. 18C/64/2011 z 22. mája 2018;
- b) neskúmanie odvolaním napadnutých závažných nedostatkov, resp. porušenie celého radu ustanovení z ústavy (čl. 35 ods. 3 a ods. 1, čl. 39 ods. 4, čl. 40, čl. 46 ods. 2, čl. 47 ods.2 a ods. 3, čl. 48 ods. 1) a z dohovoru (čl. 6 ods. 1);
- c) neriešenie súdneho konania v primeranej lehote.

13.4 V súvislosti s uznesením najvyššieho súdu č. k. 3 Cdo 41/2020 z 25. marca 2021 tvrdí, že nie je pravdou, že nemala právne zastúpenie, poukazuje, že jej bola uznesením Okresného súdu Bratislava I č. k. 18C/64/2011 zo 6. marca 2013 ustanovená advokátka sťažovateľky.

13.5 V súvislosti s konaním Okresného súdu Piešťany sp. zn. 5C/17/2009 namieta:

- a) nekonanie vo veci sp. zn. 5C/17/2009, presúvanie jednej žaloby na viaceré súdy, nevydanie hodnoverného dokladu o skončení pracovného a poisťného vzťahu zapríčinilo neplatenie preddavkov poisťného štátom – Slovenská republika bola povinná platiť odvody zamestnanca s nulovým príjmom;
- b) v dôsledku nekonania súdu, ktorý dodnes nevydal hodnoverný doklad o skončení pracovnoprávneho a poisťného vzťahu zamestnanca, nebola sťažovateľka zaradená do evidencie uchádzačov o prácu;
- c) kvôli nečinnosti v konaní bol súdnym exekútorom vydaný príkaz na začatie z dôchodku sťažovateľky.

13.6 V súvislosti s uznesením Okresného súdu Trenčín č. k. 28CbR/4/2008 zo 6. februára 2009 predovšetkým namieta:

- a) „podvodné“ zrušenie spoločnosti [REDAKOVANÉ], bez likvidácie, keďže sa uvedená spoločnosť nikdy nenachádzala v Trenčianskom kraji, bol porušený Zákonník práce, bolo spôsobené neplatenie odvodov;
- b) sťažovateľka poukazuje na to, že „zrušenie podvodného uznesenia“ v súčasnosti rieši Krajský súd v Trnave sp. zn. 23Co/111/2019, v tomto konaní bol podaný aj návrh sťažovateľky na zastavenie exekúcie č. k. 166EX473/19.

13.7 V súvislosti s postupom ministerstva spravodlivosti namieta zasahovanie Slovenskej republiky, sekcie kontroly a inšpekčnej služby, namieta páchanie trestnej činnosti s mafiou atď.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

14. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietaná nezákonná exekúcia zrážkami zo starobného dôchodku sťažovateľky na základe príkazu na začatie exekúcie v rámci exekučného konania, ktorú mali spôsobiť pochybenia rôznych všeobecných súdov, najmä Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 18C/64/2011 a sp. zn. 18C/311/2009, spočívajúce v porušení práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru), v porušení práva na právnu pomoc v konaní pred súdmi a rovnosti strán (čl. 47 ods. 2 a 3 ústavy) a v porušení práva na zákonného sudcu bezdôvodnou zmenou sudkýň v predmetnom konaní (čl. 48 ods. 1 ústavy).

15. Z obsahu ústavnej sťažnosti, hlavne z hľadiska argumentácie sťažovateľky za kľúčové vníma práve namietané konanie týkajúce sa exekučného konania pred súdnym exekútorom a pred exekučným súdom, pričom ostatné namietané rozhodnutia a konania rôznych všeobecných súdov, či už z hľadiska miestnej príslušnosti, z hľadiska funkčnej príslušnosti a namietaných konaní ostatných orgánov verejnej moci vníma ako súčasť argumentácie sťažovateľky, resp. ako genézu všetkých konaní, ktoré viedli k namietanej nezákonnej exekúcii z dôchodku sťažovateľky.

16. Pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je úlohou ústavného súdu posúdiť, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

17. Ústavný súd v rámci objektívneho zistenia skutočností potrebných pre prijatie rozhodnutia dopytom na Slovenskú advokátsku komoru zistil, že označená ustanovená advokátka sťažovateľky (██████████), tak ako to vyplýva zo „*Splnomocnenia na zastupovanie v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky z 28. apríla 2020*“, nevykonáva advokátske povolanie z dôvodu vyčiarknutia zo zoznamu advokátov na vlastnú žiadosť 31. januára 2020. Z uvedeného vyplýva, že v čase podania ústavnej sťažnosti (podanie na poštovú prepravu 28. apríla 2020, pozn.) bola sťažovateľka bez kvalifikovaného právneho zastúpenia. Ústavný súd z ústavnej sťažnosti však identifikoval sťažovateľkinu žiadosť o ustanovenie právneho zastúpenia.

18. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom ústavnej sťažnosti s doplnenými podaniami a spolu s prílohami a vlastnými zisteniami identifikoval celý rad nedostatkov a absentujúcich náležitostí ústavnej sťažnosti.

19. Keďže sťažovateľka nie je zastúpená advokátom, nemožno od nej očakávať formálne bezchybné podanie. Ústavný súd nemôže rozumne vyžadovať, aby sťažovatelia ako právni laici, ktorí sa naň obracajú, namietali v podaniach konkrétne označené články ústavy alebo medzinárodných dohôrov spolu so zodpovedajúcou ústavnoprávnou argumentáciou. Minimálnou požiadavkou však musí byť ucelený opis skutkového stavu, prípadne vyjadrenie nespokojnosti s postupom alebo rozhodnutím orgánu verejnej moci, ktoré podľa sťažovateľky odôvodňuje nutnosť zásahu ústavného súdu. Ústavný súd musí mať možnosť z obsahu podania prinajmenšom posúdiť predostreté okolnosti so zameraním sa na existenciu možných porušení základného práva alebo slobody, aby mohol zvoliť ďalší postup (IV. ÚS 49/2021).

20. V prípade nedostatkov náležitostí návrhu prichádza do úvahy postup podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde vyzvaním sťažovateľky na doplnenie odstrániteľných nedostatkov podania. Využitie tohto procesného postupu však nie je obligatórne. Posudzovaný návrh popri odstrániteľných nedostatkoch obsahuje totiž aj neodstrániteľné nedostatky, ako je absencia zrozumiteľného a dostatočne konkrétneho odôvodnenia a vykonateľného petitu (presné vymedzenie toho, čo sťažovateľka žiada).

21. Ústavný súd v okolnostiach prerokovanej veci, v záujme hospodárnosti konania upustil od štandardnej výzvy adresovanej sťažovateľovi na odstránenie nedostatkov sťažnosti, keďže dospel k záveru, že ani prípadné odstránenie nedostatkov sťažnosti by zjavne neviedlo k inému rozhodnutiu o nej.

22. Napriek tomu ústavný súd uprednostnil materiálny prieskum ústavnej sťažnosti pred bezpodmienečným trvaním na všetkých zákonných náležitostiach a u sťažovateľky nezastúpenej právny zástupcom nepristúpil k odmietnutiu podania len pre nesplnenie náležitostí podľa zákona o ústavnom súde.

III.1. K namietanému uzneseniu exekučného súdu č. k. 9Ek/1342/2019 z 25. februára 2020

23. Ústavný súd mal v tejto časti ústavnej sťažnosti predmet konania ustálený tak, že sa sťažovateľka výslovne domáha zrušenia uznesenia exekučného súdu č. k. 9Ek/1342/2019 z 25. februára 2020 v celom rozsahu. V petite svojej ústavnej sťažnosti dodáva, že účastníkom konania v bode 1 je aj súdny exekútor v súvislosti s exekučným konaním.

24. Ústavný súd zistil, že proti predmetnému uzneseniu vydanému vyššou súdnou úradníčkou bolo možné podať sťažnosť v lehote 15 dní od doručenia uznesenia. Konštatuje, že sťažovateľka ako povinná podala exekučnému súdu proti konštatovanému uzneseniu sťažnosť (podanému na poštovú prepravu 13. marca 2020, pozn.), o ktorej exekučný súd v čase podania ústavnej sťažnosti na poštovú prepravu 28. apríla 2020 nerozhodol. Uvádza, že ústavná sťažnosť v tejto časti bola podaná predčasne (o sťažnosti sťažovateľky rozhodol exekučný súd uznesením č. k. 9Ek/1342/2019 zo 4. júna 2020, pozn.).

25. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07, III. ÚS 514/2017, II. ÚS 523/2014). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (I. ÚS 269/06, IV. ÚS 115/07, II. ÚS 585/2018).

26. Vo vzťahu k namietanému uzneseniu nie je daná právomoc ústavného súdu na prerokovanie ústavnej sťažnosti. Sťažovateľka ako povinná mohla podať proti predmetnému uzneseniu sťažnosť a túto možnosť aj využila. Vzhľadom na zistené skutočnosti ústavný súd je toho názoru, že ústavnú sťažnosť je nutné odmietnuť z nedostatku právomoci na jej prerokovanie ústavným súdom v zmysle § 132 ods. 1 v spojení s § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

III.2. K nezákonnej súdnej exekúcii zrážkami zo starobnému dôchodku

27. Vo vzťahu k namietanému konaniu súdneho exekútora, ktorý vydal exekučný príkaz, ústavný súd z obsahu ústavnej sťažnosti identifikoval námietku sťažovateľky týkajúcu sa práve vydania sporného exekučného príkazu v čase, keď ešte uznesenie exekučného súdu č. k. 9Ek/1342/2019 z 25. februára 2020 nebolo právoplatné. Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že aj napriek tomu, že v ústavnej sťažnosti absentuje konkrétny návrh výroku meritórneho rozhodnutia – petitu práve vo vzťahu k súdnemu exekútorovi, vzhľadom na to, že sťažovateľka nie je právne zastúpená v konaní pred ústavným súdom, s osobitným zreteľom na nalievavosť tejto námietky sťažovateľky napokon pristúpil k materiálnemu prieskumu aj tejto časti ústavnej sťažnosti.

28. Podľa judikatúry ústavného súdu (I. ÚS 5/00, III. ÚS 245/06, I. ÚS 281/2013) nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí uskutočňovaný podľa exekučného poriadku je súčasťou základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Záver o tom, že súdna exekúcia je súčasťou základného práva na súdnu ochranu, vychádza z toho, že exekúciu síce vykonáva súdny exekútor, ale na základe splnomocnenia štátom, ktoré sa materializuje v konkrétnej veci poverením exekučného súdu na vykonanie exekúcie. Toto poverenie (bez neho by súdna exekúcia nemala zákonný podklad a bola by absolútne neprípustná) potvrdzuje, že súdny exekútor koná, rozhoduje a exekvuje v mene súdnej moci (čl. 142 ods. 1 ústavy).

29. Ústavný súd pri identifikácii kľúčovej námietky sťažovateľky v súvislosti s vydaním exekučného príkazu aj napriek neprávoplatnému uzneseniu exekučného súdu č. k. 9Ek/1342/2019 z 25. februára 2020 (exekučný príkaz bol vydaný 4. marca 2020, pozn.) uvádza, že išlo o správny postup súdneho exekútora, keďže podľa § 67 Exekučného poriadku k vydaniu exekučného príkazu môže exekútor pristúpiť za splnenia podmienky, ktorou je doručenie uznesenia exekučného súdu o zamietnutí takéhoto návrhu povinnému exekútorovi, teda nevyžaduje sa právoplatné uznesenie. Zmyslom § 67 Exekučného poriadku je potenciálne výrazné urýchlenie vykonania exekúcie. Ústavný súd dodáva, že podľa právnej úpravy účinnej do 31. marca 2017 predpokladom vydania exekučného príkazu bolo doručenie právoplatného uznesenia exekučného súdu o zamietnutí námietok exekútorovi zo strany súdu (Števček, M., Kotrecová, A., Tomašovič, M., Molnár, P. a kol. Exekučný poriadok. Komentár. 3. vydanie. Praha : C. H. Beck, 2018).

30. Ďalšia podstatná námietka sťažovateľky týkajúca sa exekučného konania súvisí s tým, že vydaniu exekučného príkazu bráni litispendencia, keďže vo veci sa koná v rámci odvolacieho konania na Krajskom súde v Trnave sp. zn. 23Co/11/2019 a sťažovateľka podala 16. septembra 2019 Krajskému súdu v Trnave návrh na zastavenie exekúcie sp. zn. 166EX 473/19.

31. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na § 61k ods. 5 Exekučného poriadku, podľa ktorého návrh na zastavenie exekúcie sa podáva u súdneho exekútora, ktorý v prípade, ak oprávnený so zastavením exekúcie nesúhlasí alebo ak sa nevyjadrí, predloží návrh na zastavenie exekúcie exekučnému súdu. Vychádzajúc z uvedeného, *a contrario* vyplýva, že žiaden iný súd než exekučný nemá právomoc rozhodovať o návrhu na zastavenie exekúcie. Z toho dôvodu je námietka sťažovateľky týkajúca sa prekážky litispencie bez akéhokoľvek právneho významu.

32. Vzhľadom na uvedené ústavný súd nezistil postup súdneho exekútora, ktorý by bol v zmysle námietok sťažovateľky nezákonný, o to viac neústavný, preto jej ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.3. K namietanému rozsudku Okresného súdu Bratislava I. č. k. 18C/64/2011 z 22. mája 2018 a k namietanému rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 5Co/167/2019 z 29. októbra 2019

33. V tejto časti mal ústavný súd predmet konania ustálený tak, že proti predmetnému rozsudku súdu prvej inštancie podala sťažovateľka odvolanie. Krajský súd ako odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP rozsudkom č. k. 5Co/167/2019 z 29. októbra 2019. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala sťažovateľka dovolanie 31. januára 2020, ktoré najvyšší súd uznesením č. k. 3Cdo 41/2020 z 25. marca 2021 odmietol podľa § 447 písm. e) CSP.

34. V zmysle bodu 25 tohto uznesenia ústavný súd konštatuje, že nemá právomoc prerokovať ústavnú sťažnosť, keďže sťažovateľka proti rozsudku namietaného prvostupňového súdu podala odvolanie, o ktorom odvolací súd už rozhodol. Vzhľadom na skutočnosť, že proti napadnutému rozsudku krajského súdu bolo podané dovolanie, o ktorom najvyšší súd v čase podania ústavnej sťažnosti nerozhodol (v čase prerokovania ústavnej sťažnosti rozhodnuté dovolacím súdom už bolo 25. marca 2021, pozn.), ústavná sťažnosť podaná ústavnému súdu bola podaná predčasne, pretože existuje iný orgán verejnej moci – najvyšší súd – oprávnený poskytnúť ochranu základným právam a slobodám sťažovateľke (IV. ÚS 452/2021).

35. Vzhľadom na uvedené skutočnosti sa ústavný súd ústavnou sťažnosťou proti napadnutému rozsudku Okresného súdu Bratislava I. č. k. 18C/64/2011 z 22. mája 2018 a Krajského súdu v Bratislave č. k. 5Co/167/2019 z 29. októbra 2019 meritórne nezaoberal, ale podľa zásady *ratio temporis* ju v tejto časti odmietol pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie v zmysle § 132 ods. 1 v spojení s § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

III.4. K namietanému uzneseniu najvyššieho súdu č. k. 3 Cdo/41/2020 z 25. marca 2021

36. Najvyšší súd napadnutým uznesením rozhodol podľa § 447 písm. e) CSP tak, že dovolanie sťažovateľky odmietol, pretože sťažovateľka nebola zastúpená advokátom.

37. Sťažovateľka tvrdí, že nie je pravda, že nemala právneho zástupcu, keďže jej bola v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I sp. zn. 18C/64/2011 uznesením zo 6. marca 2013 ustanovená právna zástupkyňa. Sťažovateľka napáda predmetné uznesenie a žiada, aby ústavný súd prikázal najvyššiemu súdu konať.

38. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka v doplnenom podaní k ústavnej sťažnosti doručeného ústavnému súdu 3. júna 2021 neoznačila základné práva a slobody, ktoré mali byť predmetným uznesením porušené a ani konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo dôjsť k porušeniu jej základných práv a slobôd podľa § 123 ods. 1, písm. b) a c). Navyše, petit ústavnej sťažnosti v tejto časti trpí vadou, ktorá spočíva v nevykonateľnosti petitu podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

39. Aj napriek uvedenému, vzhľadom na to, že sťažovateľka nie je v konaní pred ústavným súdom právne zastúpená, ústavný súd vykonal materiálny prieskum namietaného uznesenia a dospel k záveru, že najvyšší súd nemal inú možnosť, len odmietnuť dovolanie sťažovateľky z vyššie uvedených dôvodov, keďže z obsahu predmetného dovolania bolo zrejmé, že ho spísala sťažovateľka, ktorá nemá právnické vzdelanie.

40. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označila sťažovateľka, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04).

41. Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť vo vzťahu k najvyššiemu súdu odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.5. K ostatným namietaným konaniam všeobecných súdov

42. Sťažovateľka ďalej namieta konanie pred Okresného súdu Bratislava I. č. k. 18C/311/2009 ďalej, konanie pred Okresným súdom Piešťany sp. zn. 5C/17/2009 a napokon uznesenie Okresného súdu Trenčín č. k. 28CbR/4/2008 zo 6. februára 2008.

43. V súvislosti s postupom Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 18C/311/2009 namieta uznesenie z 20. apríla 2012, ktorým bol jej nárok o náhradu škody vylúčený na samostatné konanie (sp. zn. 18C/64/2011) a uznesenie z 24. apríla 2012, ktorým zrušil uznesenie Okresného súdu Bratislava I z 22. decembra 2011 v časti ustanovenia zástupcu Centra právnej pomoci, a to z dôvodu zjavného konfliktu záujmov v spore sťažovateľky v zastúpení Centra právnej pomoci proti ministerstvu spravodlivosti.

44. Ústavný súd konštantne judikuje, že ústavnú sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv a slobôd (napr. I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, III. ÚS 62/02), a preto jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 124 zákona o ústavnom súde.

45. Pokiaľ ide o namietané porušenie práv sťažovateľa namietanými postupmi a uzneseniami prijatými v týchto konaniach, ústavný súd konštatuje, že táto časť ústavnej sťažnosti je už na prvý pohľad podaná oneskorene, keďže ide o nesporne „staršie“ konania a uznesenia.

46. Bez ďalšieho skúmania je viac než zjavné, že ústavnú sťažnosť v tejto časti je potrebné považovať za oneskorene podanú, preto ju ústavný súd v tejto časti odmietol ako podanú oneskorene podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde.

III.6. K postupom ministerstva spravodlivosti a ministerstva vnútra, sekcie kontroly a inšpekčnej služby

47. V tejto súvislosti ústavný súd identifikuje absenciu obligatórných náležitostí ústavnej sťažnosti podľa § 123 ods. 1 písm. c) zákona o ústavnom súde, t. j. označenie základných práv a slobôd, ktorých porušenie sťažovateľka tvrdí a podľa § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde uvedenie konkrétnych skutkových a právnych dôvodov, pre ktoré malo podľa sťažovateľky dôjsť k porušeniu jej základných práv a slobôd práve namietanými postupmi. Rovnako k ústavnej sťažnosti nepripojila kópiu právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu, ktorým malo dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd namietanými orgánmi verejnej moci.

48. Nadväzujúc na odôvodnenie tohto uznesenia v bodoch 19 a 20, ústavný súd ani v rámci tejto časti prerokovanej veci nepristúpil k postupu podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Dôvod spočíva v zistenom rozsahu nedostatkov ústavnej sťažnosti, ktorý neumožňuje identifikovať základné parametre umožňujúce posúdiť splnenie procesných podmienok, ako aj prieskumných mantinelov pre ďalší postup ústavného súdu v konaní.

49. Ústavný súd nedokáže vyhodnotiť splnenie podmienky vlastnej právomoci na prerokovanie a rozhodnutie o tejto časti ústavnej činnosti, nadväzne nemôže posúdiť jej prípustnosť ani oprávnenosť sťažovateľa na jej podanie, ba ani dodržanie dvojmesačnej lehoty na jej podanie.

50. Ústavný súd vzhľadom na uvedené preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí a aj to bez predchádzajúcej výzvy podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

III.7. K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu

51. Vo vzťahu k žiadosti sťažovateľky o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom je potrebné poznamenať, že ústavný súd môže v zmysle § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde ustanoviť fyzickej osobe alebo právnickej osobe právneho zástupcu (t. j. advokáta), ak taká osoba o to požiada, ak to odôvodňujú jej majetkové pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Tieto tri predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom musia byť splnené súčasne. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom ustanoviť (m. m. III. ÚS 265/2014).

52. Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že v danej veci nie je daná jeho právomoc, ústavná sťažnosť je oneskorená, nespĺňa ustanovené náležitosti alebo zjavne neopodstatnená, uvedený záver zároveň znamená, že v danej veci ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, a teda nie je splnený jeden z predpokladov na vyhovie žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

53. Vzhľadom na výsledok posúdenia tejto ústavnej sťažnosti ústavným súdom je evidentné, že išlo o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, teda v danom prípade neboli splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom. Z tohto dôvodu ústavný súd tejto žiadosti sťažovateľa (podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde) nevyhovel (bod 2 výroku uznesenia).

54. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti sa ústavný súd ďalšími návrhmi uplatnenými sťažovateľkou v ústavnej sťažnosti už nezaoberal, hoci neprehliadol, že táto ústavná sťažnosť vykazuje neurčitý a nevykonateľný petit a tiež nedostatočné kvalifikované označenia základných práv, ktorých porušenie namieta, podľa príslušných článkov ústavy a dohovoru.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. mája 2022

Miloš Mad'ar
predseda senátu